

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Σ τόν άκούοσιμε! "Ας τόν άκούοσιμε! Έλεγα νάρα όλοι.

"Έτσι, μέσα σέ μα άπόλυτη σιωπή, ό Γαβριήλ άρχισε νά μιλάει καί νά υποδεικνύει μέ τόν τρόπο θά μπορούσε νά κρατηθή γιά μερικέσ ημέρες ακόμα ή άμυνα τής πολιορκημένης πόλεως. "Όσο μιλούσε, σιγά—σιγά, ένας ένθουσιασμός κυριεα αυτούς πού τόν άκουγαν.

Τέλος, έπειτα από άρκετή ώρα, κατέληξε ώς έξής : — Άθάρρος! ήρωϊκό ύπερασπιστάι καί γενναίοι κάτοικοι τού Σαιν Κεντέν! Σώσατε τόν βασιλέα, σώσατε τήν πατρίδα! Πρὸ όλίγων είχανε σώσει τά κεφάλια σας καί φανόσαστε άποφασισμένοι νά πεθάνετε μ' έγκλωστέρρα. Υψώστε τώρα τά μέτωπά σας! "Αν πεθάνετε, θά πεθάνετε σάν ήρωες κ' ή μνήμη σας δέν θά πεθάνη ποτέ!... Ζήτω ή Γαλλία! Ζήτω τού Σαιν Κεντέν!... — Ζήτω ή Γαλλία! Ζήτω τού Σαιν Κεντέν! Ζήτω ό βασιλεύς! επανέλαβαν έκάτω φωνές μαζί μ' ένθουσιασμό.

— Καί τώρα, είτε ό Γαβριήλ, όλοι στά τείχη! Έμψυχώστε μέ τόν θάρρος σας τούσ συμπολίτες σας! — Στά τείχη! επανέλαβαν οι παριστάμενοι.

Καί ώρμησαν έξω, συνεταγμένοι από χαρά, περηφάνεια κ' έλπίδα.

"Ό Γασπάρ ντε Κολινά, ό ήρωϊκός καί άξιός άρχηγός τών πολιορκουμένων, είχε άκούσει τόν Γαβριήλ σιωπηλός, κατάπληκτος καί γεμάτος θαυμασμό. "Όταν ή συγκέντρωση διαλύθηκε, κατέβηκε από τήν έδρα πού καθόταν, πλησίασε τόν Γαβριήλ καί τού έσφιξε τό χέρι.

— Ευχαριστώ, κύριε! τού ειπε. Σώσατε τού Σαιν Κεντέν κ' έμένα από τή ντροπή. "Ό Θεός νά δώσει καί σώσατε τή Γαλλία καί τόν βασιλέα άτ' τήν καταστροφή!

— "Άλλοίμονο! δέν έκανα ακόμα τίποτε, κύριε ναύαρχε! άπάντησε ό Γαβριήλ. "Έξω άτ' τού Σαιν Κεντέν περιμένει ό μαρτυρικός ντέ Βομπέργκ μέ έκάτω άνδρες. "Αν κατορθώσω νά τούσ πτάσω μέσα στό φρούριο, ή έλπίδες τής σωτηρίας μας μεγαλώνουν. "Ό Θεός νά μάς βοηθήσει..."

XXVIII

ΟΠΟΥ Ο ΜΑΡΤΕΝ ΓΚΕΡ ΔΕΝ ΔΕΙΧΝΕΤΑΙ ΕΠΙΔΕΞΙΟΣ

"Ό κόμης Γαβριήλ ντέ Μοντιγομερ έμεινε περισσότερο από μια ώρα, συζητώντας μέ τόν ναύαρχο Κολινά, ό όποιος είχε μείνει κατάπληκτος από τή σταθερότητα, τήν τόλη καί τής γνώσεις τού συνομηλητού του. "Ό Γαβριήλ πάλι θαύμασε τόν ευγενικό καί ώραίο χαρακτήρα τού ναύαρχου, τήν έντιμότητα του καί τήν καλωσύνη του, πού τόν έκαναν τόν πιο άγνό καί πιο λαμπρό ευγενή τής εποχής του. "Ασφαλώς δέν έμιαζε καθόλου μέ τόν βαρόνο Μονιουρανού, τού όποιου ήταν άνημέρος.

"Έπειτ' από δύο ώρες, οι δύο άυτοί άνδρες, άτ' τούσ όποιούς ό ένας είχε μαλλιά γροτζα πειά κ' ό άλλος κατάμαυρα καί σγουρά, είχαν καταλάβει κ' είχαν έκτιμήσει ό ένας τόν άλλο, σάν νά γνωριστόσαν είκοσι δόκιμωρα χρόνια.

"Όταν συνεννοήθηκαν, σχετικά μέ τά μέτρα πού έπρεπε νά λάβουν γιά νά διευκολύνουν τήν είσοδο στό φρούριο τού λόχου τού μαρτηρίου ντέ Βομπέργκ, ό Γαβριήλ άποχαρήτηκε τού ναύαρχου, λέγοντάς του : "Όρεθεναί, κύριε ναύαρχε! "Έλπίζω πώς όταν ξαναϊδοθούμε, ή κατάσταση θά έχη βελτιωθεί..."

"Ό ιππότης τού Μαρτέν Γκέρ, ό όποιος ήταν κ' αυτός μετεμειγμένος σέ χωριά, τόν περιεμεν κάτω στη σκάλα τού φρουραρχείου.

— "Έπ' τέλους, έξοχώτατε! "Ηρθατε! φώναξε ό γενναίος ιππότης. Είμαι πολύ χαρούμενος πού σάς ξαναβλέπω, γιαι έδω κάι μια ώρα άκούω όλο τόν κόσμο νά μιλάει γιά σάς μ' ένθουσιασμό καί μέ θαυμασμό! "Αναστατώσατε δόλιχληρη τήν πόλη. Ποιό φινιάχτο έχετε λοιπόν άπάνω σας, έξοχώτατε, γιά νά μεταβάλλετε έτσι τις διαθέσεις ενός πληθυσμού δολαλήρου;

— Τήν άποφασιστικότητα, Μαρτέν!... Τιποτε άλλο! Μά φτάνουν πειά τά λόγια. Στά έργα τώρα... "Έχομπε τρείς ώρες ακόμα ως ότου νά νυχτώσει. "Έτσι μπορώ έντωμεταξύ νά ζητήσω μερικέσ πληροφορίες πού μου χρειάζονται.

— Καταλαβαίνω, είτε ό Μαρτέν Γκέρ, θά θέλετε νά πληροφορηθήτε τήν ακριβή δύναμη τής φρουράς ή νά διτε ποία εινε τά άδύνατα σημεία τών τειχών... Τι ζήλος άκούραστος!

— Δέν μέ καταλαβαίνεις καθόλου, Μαρτέν, είτε χαμογελώντας ό Γαβριήλ. Ξέρω τά πάντα, σχετικώς μέ τή φρουρά καί τά τείχη. "Έκείνο πού μ' ενδιαφέρει τώρα είν' ένα ζήτημα... προσωπικό.

— Μιλήστε, έξοχώτατε. Καί άν μπορώ νά σάς φανώ χρήσιμος σέ τίποτε..."

— Ναι, Μαρτέν, τού ξέρω... Είσαι πιστός ιππότης καί φίλος άφοσιωμένος. Γι' αυτό δέν έχω μυσικά γιά σενα! Θέλω λοιπόν νά βρω τήν 'Αρτέμιδα, πού εινε μέσα σ' αυτή τήν πανκρόβλητη πόλη. Δέν ετόλμησα νά ρωτήσω σχετικώς τόν κύριο ναύαρχο, γιαι φροβόμουν μήπως ή παραχή μου μέ προφάσει. "Έπειτα, θά ήταν κ' αυτός εις θέσιν νά μ' άπαντήσει; "Ασφαλώς, ή "Αρτεμις θ' άλλαζε όνομα, μπαίνοντας στό μοναστήρι.

— Ναι, είτε ό Μαρτέν. Τό "Αρτεμις εινε ειδολολατρικό όνομα. Δέν μπορεί νά τήν άποκαλούν άδελφή 'Αρτέμιδα.

— Τι νά κάνω λοιπόν; είτε ό Γαβριήλ. Τό καλύτερο θά ήταν νά πάω πρώτα νά ζητήσω πληροφορίες στό κεντρικό μοναστήρι τών Βενεδικτινών. Πήγαυνε κ' έδύ σ' άλλα μοναστήρια. Μά πρέπει νά φανθς επεδέξιος κ' επιφυλακτικός. Προσάβησε πρό πάντων, νά μήν πηξ, μέθυσε! "Έχομπε άνάγκη όλης μας τής φυραμαίας... — "Ω! έξοχώτατε!... Γιατί μου τού λέτε αυτό, άπό επανεψημένους σάς έχω βεβαιώσει, ότι δέν πίνω, παρά μόνο νεράκι καθαρό.

— Καλά, είτε ό Γαβριήλ. "Ας χωρισθούμε τώρα. "Έπειτα από δύο ώρες θά ξαναβρισκόμαστε πάλι έδω. — Σύμφωνοι, έξοχώτατε. Καί χωρισθησαν.

"Έπειτ' από δύο ώρες συναντήθηκαν πάλι, δίως είχαν συμφωνήσει. "Ό Γαβριήλ έλαμπε όλος, κ' ό Μαρτέν Γκέρ φαινόταν σάν ντροπασμένος. "Ότι είχε κατορθώσει νά μάθει ό Μαρτέν, ήταν ότι ή Βενεδικτινές μοναχές είχαν θελήσει νά συμμεριστούν μαζί μέ τις άλλες γυναίκες τής πόλεως τήν φροντίδα καί τήν τμή νά περιποιηθούν καί νά περιβάλλουν τούς τραυματίες, ότι δητ τήν ημέρα βρισκόντουσαν σκορπισμένες στά διάφορα νοσοκομεία κ' ότι δέν έγύριζαν στό μοναστήρι τους, παρά μόνο τού βράδυ.

"Ό Γαβριήλ, εντυγός, είχε μέτρο περισοτέρω. Είχε μάθει, έκτός τών άλλων, ότι ήγουμενή τού μοναστηριού ήταν ή μήτηρ Μόνικα, ή φίλη τής 'Αρτέμιδος ντέ Κάστρο. "Ό Γαβριήλ ρώτησε τότε νά μάθει τού μέρος, στό όποιο βρισκόταν ή άγία γυναίκα. — Στο πιο επικίνδυνο σημείο, στό προάστειο ντ' "Ιλ, τού άπάντησαν.

"Ό Γαβριήλ πήγε άμέσως εκεί καί συνάντησε πραγματικά τήν ήγουμενή. "Η μήτηρ Μόνικα ήξερε κάπως από τού δορυφό πού είχε προκαλέσει ή άφίξή του, πούσ ήταν ό ιππότης ντ' "Έζμιές, τί είχε παί στο φρουραρχείο καί τί είχε ρθει νά κάνει στό Σαιν Κεντέν. Γι' αυτό τόν δέχτηκε ως άπεσταλμένο τού βασιλέως καί ως σωτήρα τής πόλεως.

— Δέν θά εκπλαγίτε λοιπόν, μήτηρ μου, τής ειπε ό Γαβριήλ, έφόσον ξέρετε πώς είμαι άπεσταλμένος τού βασιλέως, άν σάς ζητήσω γένα γιά τήν κόρη του, τήν υπηλοτάτη 'Αρτέμιδα ντέ Κάστρο. Τού κάκω την αναζητήσα άνάμεσα στις άλλες ιερομένες. "Έλπίζω, ότι δέν εινε άρρωστη.

— "Όχι, κύριε ιππότη, τού άπάντησε ή ήγουμενή. "Όστόσο, άπαίτησα άτ' αυτήν νά μείνη σήμερα στό μοναστήρι καί νά ξεκουρισθί λίγο, γιαι καμιά από μάς δέν μπορει νά συγκριθί μαζί της στην άφοροσι καί τού θάρρους, μέ τού όποιο περιμεικτα τούσ πληγομένους. Εινε πανταχού παρούσα καί πάντα έτοιμη νά δώσει τή βοήθειά της σ' αυτούς πού διατάσσονται γιά τή Γαλλία. "Α! εινε άμεσα κόρη τών βασιλέων τής Γαλλίας. Καί όμως, δέν θέλει νά μάλιστα κέρει τόν τίτλο της καί τήν καταγωγή της. Θιά σάς τού θεσοφύσε μάλιστα μεγάλη ίσογροσία, κύριε ιππότη, αν σεβαστήτε τού ένδοξο κινώγνιτό της. "Αδιάφορο όμως! "Αν κρύβει τήν ευγένειά της, δείχνει πάντα τήν καλωσύνη της καί όλοι όσοι πάσχουν, ξέροντ τήν άγγελική μορφή της, πού τήν αντιρρίζουν σάν μια σφάρα έλπίδα μέσα στούς πόνους τους. "Έχει πάρει τώρα τού όνομα: άδελφή Βενεδικτα, κ' οι πληγομένοι μας μεταφράζουν τ' όνομά της καί τήν άποκαλούν ε'Αδελφή Εύλογημένη ε.

('Ακολουθεί)